

Lê Minh Vũ

Hoa Nắng Không Mùa

Không thể không nhắc lại chuyện ngày xưa khi ta gặp lại nhau giữa chiều vàng trên con đường lá đổ. Những bốn năm rồi phải không em? Anh thì vẫn nhớ mãi một thời mộng mơ hoa bướm, nhưng đôi khi đa mang quá cũng chẳng được gì. Bởi: “Mình đa mang lắm thì người vô tâm”.

Em vẫn như ngày nào. Ngày của tuổi mười tám. Đôi mắt biết nói, nụ cười thật duyên, mái tóc dài xõa vai đầy mộng ảo. “Mình già hơn bốn tuổi”. Có phải cái-khác-hơn trước đây?

Vâng! Trước đây ta đã từng có những buổi tan trường sóng đôi trên con đường đầy lá đổ. Nắng rắc hoa xuống mái tóc em lung linh cùng gió. Vòm xà cừ như hát cùng nhịp bước chân em. Con đường về nhà em sao mà ngắn quá! Ngôi trường Bình Phú không xa thêm một chút - Một ý nghĩ thật kỳ quặc chợt nảy ra trong anh.

Tuổi 18 mở ra cho anh một khung trời mới. Vườn học trò thơm ngát hương hoa và anh cho phép mình thả hồn theo những dòng thơ. Chỉ có thơ cùng anh vào vườn mộng. Tuổi đời hoa bướm hồn nhiên, vô tư làm cho anh nào dám tỏ bày. Tình bạn – tình yêu thời áo trắng có

thể giống nhau như một bài thơ trùng ý, cùng tứ. Nhưng không phải là sao chép.

"Tình yêu thời áo trắng
Mong manh như làn sương
Yêu nhau trong câm lặng
Để xa rồi vẫn vương".

Thuở ấy anh có khác gì gã khờ trong thơ Đỗ Trung Quân chỉ biết ngóng nghịu cùng dòng thơ không dám gởi.

Em biết không. Cánh cửa phòng A2 vẫn còn khắc tên anh và em trên đó, dù sơn đã phủ mờ. Nhắc lại kỷ niệm làm anh nhớ đến hành động lén lén lút lút, tay cầm compa của mình... Vết khắc ngày nào giờ cứ khứa vào nỗi nhớ, soi rõ từng trang hoài ức dấu yêu!

Có thể em đã quên, thật sự lãng quên rồi. Riêng anh vẫn nhớ. Mãi về thời áo trắng đầy mộng đẹp ngày qua. Mỗi lần nhắc lại là anh thầm cảm ơn quyển báo Áo Trắng đã vinh dự được em mượn xem.

Đêm lửa trại năm ấy anh và em đã ngồi trò chuyện với nhau bên ánh lửa hồng ấm áp. Tuổi trẻ với bao ước mơ và hoài bão đẹp cho tương lai. Không ngờ chúng ta lại có nhiều mối đồng cảm với nhau đến vậy. Cái lạnh cuối năm trở nên dễ thương đến vô cùng. Dù đêm ấy là dịp cuối cùng anh được ngồi bên em... Anh không trách em đâu! Đúng hơn là không có quyền trách cứ gì cả. Cuộc sống đang từng ngày, từng giờ thay đổi có ai sống hoài trong mớ kỷ niệm ngày qua? Anh sẽ xem đó là một kỷ niệm đẹp – như ai đó đã nói – không phải vì nó vui hay buồn mà vì nó không bao giờ trở lại với chúng ta.

Em bây giờ làm việc cho công ty liên doanh nước ngoài. Anh mừng

cho sự thành đạt của em. "Còn anh dạo này ra sao? Công việc vui không?". Anh nghĩ, nếu không có niềm vui trong công việc thì không ai đứng trên bục giảng trong thời buổi kinh tế thị trường này. Anh đang được sống lại tuổi học trò ngày nào của chúng ta.

Học trò thời nào cũng thế - vẫn hồn nhiên, vô tư, trong sáng. Và ngôi trường này, con đường dưới hàng cây xà cừ đầy hoa nắng lung linh trên tóc nữ sinh giờ tan học vẫn như ngày xưa. Như tuổi mười tám với nắng gió không mùa...

Lê Minh Vũ

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003